

λίππου Μάρθα πρὸς συγγραφήν διηγήματος ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον. Ἀλλὰ σκεφθεὶς ὠριμώτερον, ἐπροτίμησα νὰ τὰς δημοσιεύσω ἀπαραλλάκτους ὡς ἐγράφησαν παρ' αὐτοῦ καὶ ν' ἀφήσω εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν φροντίδα τοῦ νὰ συμπληρῶσιν διὰ τῆς φαντασίας τὰ κενά.

Ἰδοῦ αὐται.

[Ἐπεταί τὸ τέλος.]

Δ. ΒΙΚΕΛΛΑΣ

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐστίας

Εἰς Ἀθήνας.

Ἀξιότιμε Κύριε,

Κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀποστέλλω σήμερον ἐν μεταφράσει τὰς περὶ τῶν καθηγητῶν τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας κρίσεις τοῦ κόμητος Γυίλφορντ, ληφθεῖσας ἐξ ἐπισήμων αὐτοῦ ἐκθέσεων πρὸς τὴν Γερουσίαν τῆς Ἐπτανήσου. Αἱ ἐκθέσεις αὗται εὐρίσκονται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Γερουσίας, ὧν τὴν διεύθυνσιν καὶ τακτοποίησιν ἀνέλαβεν ἀπὸ τινος ἀμισθὶ ὁ μετὰ μεγάλου ζήλου εἰς τὰ τῆς Ἱστορίας τῆς Κερκύρας καταγινόμενος Κος Μάρκος Θεοτόκης. Ὁμοίον ζῆλον περὶ τὰ τοιαῦτα δεῖκνυει καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κος Ἀλέξανδρος Θεοτόκης, ὅστις εὐπρεστέῃθι νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃ ἐν πρωτοτύπῳ τὰς πεμπομένας ἐκθέσεις. Ταύτας προθύμως ἀποστέλλω εἰς τὴν Ἐστίαν, διότι πιστεύω ὅτι πληροφώραί περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, τοῦ πρώτου τούτου ἐπιστημονικοῦ φυτωρίου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, δὲν θὰ εἶνε ἀδιάφοροι εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς.

Ἐν Κερκύρα, τῇ 5ῃ Ὀκτωβρίου 1886.

* *

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΗΣ ΙΟΝΙΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

κατὰ τὰς πρὸς τὴν Γερουσίαν ἐκθέσεις τοῦ
κόμητος Γυίλφορντ.

Α'.

Δρ. Κωνσταντῖνος Σακελλαρόπουλος
καθηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας.

Ὁ Δρ. Κ. Σακελλαρόπουλος, γνωστὸς ἤδη ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ διὰ τὴν εὐρείαν αὐτοῦ μάθησιν, μετέβη κατόπιν πρὸς εὐρυτέρας ἐν τῷ κλάδῳ του σπουδὰς εἰς Παρισίους καὶ ἤδη εὐρίσκεται εἰς Παταύιον. Τὸν κύριον τοῦτον ἐσκεπτόμην νὰ ἀποστείλω εἰς Γερμανίαν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς φιλοσοφίας· ἀλλ' ἔχω πεποιθήσιν ὅτι διοριζόμενος εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιστήμης, ὃν ἤδη κατέχει, θέλει ἀποβῆ ἀναμφιβόλως ὠφελιμώτερος καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν.

(Ἐκθεσις τῆς 31 Μαρτίου 1825).

Ἡ ἑλληνικὴ Ἀρχαιολογία εἶνε τὸ κύριον ζήτημα, ὅπερ ἐνδιαφέρει τὴν Εὐρώπην... καὶ ἡ μὴ πλήρωσις τῆς ἑδρας ταύτης ὑπὸ τοῦ Δρος Κ. Σακελλαροπούλου, ἀπὸ τετραετίας καταγινόμενου ἐν Εὐρώπῃ εἰδικῶς εἰς τὴν ὕλην ταύτην καὶ κατέχοντος ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ἀρχαιολόγων καὶ νομι-

ματολόγων, ἤθελεν ἀποδοκιμασθῆ ὑφ' ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἀρχαιολόγων.

(Ἐκθεσις τῆς 18 Ἰουνίου 1825)

Τὸ προσωπικὸν τῆς Ἀκαδημίας θέλει αὐξηθῆ κατὰ τὸ προσεχὲς ἀκαδημαϊκὸν ἔτος (1 Νοεμβρίου 1826) διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Δρ. Κ. Σακελλαροπούλου, ὡς καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας.

Ἐκθεσις τῆς 10 Ἰουνίου 1826.

Ὁ Δρ. Σακελλαρόπουλος ἤρξατο τῶν (ἀρχαιολογικῶν) αὐτοῦ παραδόσεων δι' ὁμιλίας ἐπὶ τῆς σπουδαίας ταύτης ὕλης λίαν εὐγλώττου καὶ ἐπιστημονικωτέρας ὄσων, ὡς τοῦλάχιστον νομίζω, ἐγένοντό ποτε ἐν Ἑλλάδι.

(Ἐκθεσις τῆς 8 Νοεμβρίου 1826.)

Ὁ λόρδος Γυίλφορντ ζητεῖ παρὰ τῆς κυβερνήσεως ἵνα τὰ καθήκοντα τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς Ἀκαδημίας ἀνατεθῶσι τῷ καθηγητῇ κ. Σακελλαροπούλῳ, διαρκούσης τῆς ἀπουσίας τοῦ καθηγητοῦ Λουζινιὰν (Lusignan).

(Ἐκθεσις τῆς 30 Μαρτίου 1827.)

Β'

Χριστόφορος Φιλητᾶς.

Ὁ Δρ. Χριστόφορος Φιλητᾶς ἐξ Ἰωαννίνων, διδάσκαλος ὢν τοῦ ἐν Τεργέστῃ ἑλληνικοῦ σχολείου, μετεπέστη ὑφ' ἐμοῦ, κατὰ τὸ ἔτος 1819, νὰ μεταβῆ εἰς Ἀγγλίαν καὶ διαμεινῇ ἐπὶ ἐν ἔτος εἰς Oxford καὶ Charter-house πρὸς ἄσκησιν εἰς τὴν ἐν ἐκείνοις τοῖς σχολείοις διδασκομένην μέθοδον. Κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ 1820 προσεκάλεσα αὐτὸν ἐνταῦθα πρὸς διοργάνωσιν τοῦ δευτερευόντος σχολείου, ἧτις ἀπέτυχεν ἕνεκα ἐλλείψεως διδασκάλων ἱκανῶν πρὸς διεύθυνσιν αὐτοῦ. Κατόπιν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἐν τῷ πρώην μοναστηρίῳ τῆς Τενέδου (τῶν δυτικῶν).

Παρευρέθη ἐἴς τινὰς τῶν παραδόσεων του καὶ δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι οὐδέποτε ἤκουσα διδασκαλίαν διδακτικωτέραν καὶ εἰς γλώσσαν γλαφυροτέραν. Ὅθεν συνιστῶ τὴν ἐξἠκολούθησιν τοῦ μισθοῦ του εἰς ἐξήκοντα τάλληρα ἀνά μῆνα.

Τὰς ἐντυπώσεις μου περὶ τῶν φιλολογικῶν προτερημάτων τοῦ Δρ. Φιλητᾶ πολλὰς ἀνέφερα εἰς τὴν κυβέρνησιν. Δὲν ἀμφιβέλλω ὅτι θέλει δικαίωσιν τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν μου ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἅτινα προτίθεται νὰ διδάξῃ. Δύναμαι ἐπίσης νὰ προσθέσω ὅτι καὶ αἱ γνώσεις αὐτοῦ εἰς τὴν κριτικὴν εἶνε ἐφάμιλλοι τῶν φιλολογικῶν του.

(Ἐκθεσις τῆς 31 Μαρτίου 1823).

Οἱ καθηγηταὶ Σακελλαρόπουλος καὶ Φιλητᾶς προθύμως ἀνέλαβον νὰ παραδώσωσι δωρεὰν εἰς τὸ ἐφηβεῖον (Efibio) τὰ ἑλληνικὰ μαθήματα, τὰ λατινικά, τὴν γεωγραφίαν, τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν ἱστορίαν. Ἡ περὶ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τούτου

μέριμνα αὐτῶν ἐνχργῶς δηλοῦται ἐκ τῆς καλῆς διοικήσεως.

(Ἐκθεσις τῆς 13 Φεβρουαρίου 1829.)

Γ'

Θεόκλητος Φαρμακίδης.

Πρὸ πέντε ἐτῶν κατέπεισα τὸν ἐκ Θεσσαλίας καταγόμενον ἱερέα Φαρμακίδην, ἄνδρα ἐξόχου χαρκτηῆρος καὶ εὐρείας μαθήσεως, ἐφημέριον ἐπί τινα χρόνον τῆς ἐν Βιέννῃ ὀρθοδόξου ἀντολικῆς ἐκκλησίας, νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐν Γοττίγγῃ Πανεστημιον πρὸς συστηματοποίησιν τῶν ιδεῶν του καὶ πρὸς εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν τῶν θεολογικῶν γνώσεών του. Οὗτος, ὡς ἐπληροφορήθη παρὰ τῶν καθηγητῶν τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου, ἐπέτυχε θαυμασίως ἤδη δὲ εὐρίσκεται ἐν Πελοποννήσῳ. Προσεκάλεσα αὐτὸν δι' ἐπιστολῆς μου καὶ περιμένω ἀπάντησιν ἣτις ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶνε εὐνοϊκῆ. Τῶν παραδόσεών του ποιῆται ἐναρξίν κατὰ τὸν ἐπιόντα Νοέμβριον 1825.

(Κατὰ Μάρτιον 1825).

Ὁ ἱερεὺς Θεόκλητος εἶνε ὁ κληρικὸς ἐλεῖνος, ὃν τῇ ἀδείᾳ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος προσεκάλεσα ἐξ Ἑλλάδος ἐνταῦθα κατὰ τὰς παρελθούσας διακοπὰς. Τοῦτον ὑπεχρέωσα νὰ σπουδάσῃ ἐν Γοττίγγῃ πρὸ πέντε ἐτῶν καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν Ἑλλάδι, ὅποθεν ἀρίκετο ἐνταῦθα τῇ προσκλήσει μου. Εἶνε ἄνθρωπος ἡσύχου χαρκτηῆρος, μεγάλων γνώσεων... αὐστηρὸς μᾶλλον ἢ ἐπιεικῆς καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν του καὶ εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας του καθήκοντα.

Λυπούμαι ἀληθῶς διὰ τὴν παραίτησιν τοῦ ἱερέως Θεοκλήτου, διότι ἐνεκα ταύτης στερούμεθα τοῦ σπουδαίου μαθήματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

(Ἐκθεσις τῆς 5 Νοεμβρίου 1825).

Δ'

Κωνσταντῖνος Τυπάλδος.

Λογίζομαι εὐτυχῆς ἀναφέρων τῇ Αὐτοῦ Ὑψηλότητι τῷ προέδρῳ καὶ τῇ Γερουσίᾳ, ὅτι ὁ διάκονος Κωνσταντῖνος Τυπάλδος θὰ δυνηθῇ νὰ εἶνε ἐνταῦθα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ Φαρμακίδου πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐπιόντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους.

(Ἐκθεσις τῆς 31 Μαΐου 1825)

Ἡ ἔλλειψις ἀκαδημαϊκῆς παιδείσεως καθίστησαν αὐτὸν δειλὸν ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῶν ὁμιλιῶν του, ἀλλ' ἔχω πεποιθήσιν ὅτι διὰ τῆς ἱκανότητός του καὶ τῆς εὐρείας μαθήσεως, θέλει ὑπερνεκῆσθαι εὐκόλως πᾶσαν ἀναφανομένην δυσκολίαν. Ὡς πρὸς τοῦτο, ἐὰν δὲν δυνηθῇ νὰ φανῇ ὑπέρτερος τοῦ ἱερέως Θεοκλήτου, θέλει ἐξισωθῇ πρὸς τοῦτον ὡς πρὸς τὰ ἐξῆς ὅμως, ἅτινα καὶ μάλιστα ἐνδιαφέροντα εἶνε, ὡς πρὸς τὴν φωνὴν δηλ. καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἐκφράζεσθαι ἐυ-

νοεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως ὁμολογουμένως πολὺ περισσότερο, θέλει ἐπομένως, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀποβῆ χρήσιμος καὶ διὰ τὸ κοινὸν καὶ διὰ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφ' οὗ μάλιστα αἱ ὁμιλίαι του ἤσκουν τόσῃν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἠθικοποίησιν τοῦ ἐν Βενετίᾳ ἀκροατηρίου του.

(Ἐκθεσις τῆς 5 Νοεμβρίου 1825)

Οὗτος ποιῆσεται ἐναρξίν τῶν παραδόσεών του ὡς τάχιστα. ἐπειδὴ ὅμως εἶνε ἀνάγκη νὰ φέρῃ τὸν τίτλον Διδάκτορος τῆς Θεολογίας, παρακαλῶ εὐσεβάστως νὰ συσταθῇ ἐπιτροπεία ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Κερκύρας, ἄλλου τινὸς Ἱεράρχου τῆς Ἑπτανήσου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τῆς Ἀκαδημίας Ἀνδρέου Ἰδρωμένου, πρὸς ἀπονομὴν τοῦ τίτλου τούτου, ἐν ἣ περιστάσει ἤθελε κριθῆ ἄξιος.

(Ἐκθεσις τῆς 20 Ἰανουαρίου 1826)

Στυλιανὸς Σπαθῆς

Ὁ Δρ. Στυλ. Σπαθῆς ἐξ οἰκογενείας Ζακυνθίας γεννηθεὶς, νομίζω, ἐν Σμύρνῃ, ὅπου μετὰ μεγάλης φήμης ἐξήσκησεν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην, μοὶ συνεστήθη θερμῶς ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ ἐν Γοττίγγῃ Πανεπιστημίου, ὅπου καὶ ἐσπούδασεν, ὡς νέος πολλὰ ὑπισχνόμενος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ του. Ὅθεν συνιστῶ αὐτὸν διὰ τὴν ἑδραν τῆς παθολογίας. Ὑπεσχέθη πρὸς τούτους νὰ διδάσκῃ τὴν Βριτανικὴν καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βοτανικοῦ κήπου.

(Ἐκθεσις τῆς 31 Μαρτίου 1823).

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Ὁ ἐν Βρεσλαύᾳ δασονόμος Gericke, γράφων περὶ τῆς ἡλικίας τῶν δένδρων, λέγει, ὅτι τὸ χιλιετές γῆρας αὐτῶν καταλεκτέον μετὰ τῶν μύθων, ὅτι καὶ εἰς αὐτὰ τὰ λεγόμενα ἱστορικὰ δένδρα δὲν ἀπεδείχθη ἡλικία μείζων τῶν 700—800 ἐτῶν, καὶ ὅτι οὐδὲν δένδρον ἐν Γερμανίᾳ ἔφθασε τὸ γῆρας τοῦτο ὑγιές. Δένδρα τόσον γηραιὰ εἶνε πάντοτε κοῖλα ἐντὸς καὶ ζῶσι μᾶλλον ὡς ἐρείπια. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ποῖον εἶνε τὸ γῆρας δένδρων ὑγιῶν ὁ Gericke στηριζόμενος εἰς ἰδίαις παρατηρήσεις καὶ ἀνακονώσεις τῶν γερμανικῶν, αὐστριακῶν καὶ ῥωσικῶν δασονομικῶν ἀκαδημιῶν ἔφθασεν εἰς τὰ ἐπόμενα συμπέρασματα.

Εἰς βαθύτατον γῆρας φθάνουσι τὰ βελονοφόρα (κωνοφόρα) δένδρα καὶ οὐχὶ τὰ πλατύφυλλα. Τὰ κωνοφόρα φθάνοντα τὸ γῆρας τοῦτο θήσκουσι πάραυτα, ἐνῷ τὰ πλατύφυλλα ἐξακολουθοῦσι ζῶντα μακρὸν ἔτι χρόνον. Τὸ βαθύτατον γῆρας, βεβιωθὲν διὰ καταμετρήσεως τῶν ἐτησίων χιτῶνων τοῦ δένδρου, ἦτο 500—570 ἔτη, εἰς τοι-